

Sygn. akt I CSK 3997/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa L. G. i P. Z.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 15 października 2021 r., sygn. akt VII AGa 2351/18,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów L. G. i P. Z. 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżących zachodzi oczywista zasadność skargi z uwagi na rażące naruszenie przepisów wskazanych w zarzutach skargi, tj. art. 709¹³ § 2 k.c., art. 365 w zw. z art. 366 k.p.c., a także art. 378 § 1 i art. 382 w zw. z art. 327 § 1 w zw. z art. 391 k.p.c. Podnieśli, że nie została prawidłowo przeprowadzona kontrola apelacyjna orzeczenia Sądu pierwszej instancji przez Sąd drugiej instancji, Sąd Apelacyjny pobieżnie dokonał wykładni i zastosowania przepisów, nie dokonując własnej i prawidłowej interpretacji norm prawnych, regulujących kwestię rozwiązania umowy leasingu, ale także przepisów dotyczących zakresu związania sądu wyrokiem prawomocnym, samo uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest wadliwe i niepełne, pomijające wiele istotnych okoliczności wymaganych do kompleksowej oceny i wykładni przepisów.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. Z lektury uzasadnienia

zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny szczegółowo rozważył postawione w apelacji zarzuty, uznając, że Sąd pierwszej instancji na podstawie prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego i zgromadzonych dowodów wywiódł zasadne wnioski i oceny prawne. Zaakcentował, że skarżący powołując się na wyroki zapadłe w sprawach, których przedmiotem były roszczenia leasingodawcy wobec leasingobiorców z tytułu rozliczenia umów leasingu, zaś niniejsza sprawa dotyczy roszczeń leasingobiorców z tytułu odszkodowania za nienależyte wykonanie przez leasingobiorcę umowy leasingu, brak jest zatem tożsamości roszczeń w obu sprawach. Wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, polega na zakwestionowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, z których m.in. wynika, że umowy leasingu łączące strony zostały skutecznie rozwiązane przez stronę pozwaną i skarżący byli w złej sytuacji finansowej na długo przed złożeniem przez leasingodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu umów leasingu, odebranie pojazdów nie było przyczyną dla której skarżący nie mogli kontynuować działalności firmy. Argumentacja zawarta w skardze sprowadza się do zaprezentowania przez skarżących własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go w subiektywnej opinii skarżących jako oczywiście niesprawiedliwego. Skarżący nie uwzględnili, że postępowaniu kasacyjnemu Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący, polemizując z ustaleniami i oceną dowodów, nie uwzględniają publicznoprawnej funkcji skargi i zmierzają w istocie do wydania orzeczenia w interesie jednostkowym, w postępowaniu opartym na analizowaniu przeprowadzanych przed Sądami obu instancji dowodów. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[as]

